

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628192576/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

— Det er et Pudevaar, gentog hun paastaeligt. Stønnen gik op i Følsetten og endte i denne hivende Lyd, som var midt imellem et Suk og en Lætt.

Hr. Poul var blevet aldeles ilde tilmode. Han forstod ikke et Ord af det hele. I Begyndelsen troede han, at det var ham selv, der blev let ad, det, saa han nu, var ikke Tilfældet. Alligevel led han slet ikke dette nye skælske Spil mellem Barbara og Gabriel, der ganske havde afbrudt og overflødiggjort hans egen Beretning.

Pludselig træk Gabriel i Sytøjet. Barbara værgede sig lidt og slog ham over Fingrene, men fik ikke hindret ham i at trække alt det hvide Tøj op paa Bordplæden. Saa opgav hun pludselig, og sagde med en Stemme, som hun prøvede paa at gøre vred: — Aa, dit Fjols, Gabriel! Ja, det er en Særk! Man skulde tro, du aldrig havde set en Særk før!

Gabriels fede Ansigt var til det yderste forlystet og frækt.

— Jo nok, svarede han, men aldrig saa fin en Særk. Hvem skal ...?

Men Barbara var pludselig blevet blodrød til langt ned paa Halsen. Hun var kommet til at se paa Hr. Poul, kun et Sekund, og aldrig havde hun været saa hurtig til at tage Øjnene til sig. Gabriel bemærkede, at noget var sket, og forstod pludselig, hvor de var henne. For Pokker! Igen havde han været ubehændig. Hr. Poul og Barbara var begge maaltøse, han selv var den eneste der talte, alligevel forstod han, at han i dette Øjeblik var mindre end ingenting. Øjeblikket var ham uudholdeligt. Han sagde at han nu var nødt til at gaa.

— Vil du gaa? spurgte Barbara hen i Vejret.

— Ja, ja. Det var Handelen, sagde Gabriel. Han var meget optaget netop i disse Dage.

Ogsaa Hr. Poul var begyndt at lette paa sig. Han mumlede noget om, at det maaske ogsaa var paa Tide for ham at trække sig tilbage. Men da fik Barbara pludselig Mælet igen og begyndte med høj Stemme at snakke sig ud af sin Forvirring: Nej, nej! Han maatte endelig ikke gaa! Hendes Moder var netop i Færd med at koge Café til ham! Hun havde jo slet ikke faaet talt med ham endnu, som hun sikkert, sikkert ønskede. Hun havde blot saa travlt i Huset. Han maatte endelig ikke gaa endnu!

Gabriel var ude i Forstuen, han stak Hovedet ind og sagde,